

Wirth Imre: *A név kátyú, vaddisznódagonya, omladék, szerelem* – 34. (próza) **2.**
Papp Attila Zsolt: *A magashegymászás változatairól* **3.**

„Megírásra váró kézírataim ébresztenek.” Botházi Mária interjúja Cseke Péter sajtó-, eszme- és irodalomtörténésszel **4.**

Cseke Péter: *Egy tetszhalott Páskándi-esszéfolym életre keltése. Gondolatok A vándor-líra értékvilágáról* **7.**

Hajós János: *(A sötétség vendégszeretete); (Sötét anyag); (Reset); (Kutyakáját Nérónak); (Pionírok); (Óév)* (versek) **9.**

Makó Ágnes: *A banya levelei; Mégis forog; Bolha és Brunó; Hátba lövés első óra előtt* (próza) **10.**

Szekernyés János: *Szántó György és a Periszkop* **12.**

Pavilon 420

Szigeti Alex: *nézd csak fiam; nyílnak a nárciszok* (versek) **13.**

Szerényi Tamás: *Idő; Határhelyzet; Térsegi társulás* (versek) **14.**

Kiszely Márk: *Etológia* (próza) **15.**

Vlad Drăgoi: *Levegő Madarak Sőr* (versrészletek, Horváth Benji fordítása) **16.**

Doina Ruști: *A malom kísértete* (regényrészlet, Szenkovics Enikő fordítása) **18.**

Kinematográf

Gyenge Zsolt: *A boldog mozinéző meséje. Fesztiválnapló a 76. Cannes-i filmfesztiválról* **20.**

Theátrum

Dimény Patrícia: *Identitás, kapcsolat, reflex* **23.**

Kritika

Böjthe Pál: *Másabb, mint Beckett* (Cseke Péter: *Beckett Erdélybe jön. Páskándi Géza második alkotói korszaka [1963–1973]*) **24.**

Fülszöveg

Tankó Andrea: *Az én darabjai „égi szárítókötelen”* (Cseh Katalin: *Öröknýár*) **26.**

Zsidó Ferenc: *Lírai történelem* (Gergely Emese: *Szent Márton köpenye*) **26.**

Képregény

Csillag István – Vincze Ferenc: *Szülei jó gyakorlat* **26.**

Amplitúdó

Jakabffy Tamás: *Kerek történet több kezdettel és véggel* **27.**

Artefaktum

Andreea Foanene: *A temesvári avantgárd művészet és a Periszkop folyóirat köre* **28.**

WIRTH IMRE

A név kátyú, vaddisznódagonya, omladék, szerelem – 34.

Újlipótváros ablakai zöldacél fényben ragyogtak, ahogy Gauloises-füstöt fújva, lebegő lassúsággal ment a Szent István körúti 6-os busz megállója felé. Érzékszervei szétrobbantak: a csönd, amelyben eddig csak a mennyei porszemek fénypászmákban kavargó tánca visszhangzott, majd millió hangra esett szét, a Rajk László utca lombja vesztett fájára vastag sugárban hugyozó kutya zuhatagra emlékeztető hangorkánjától a forró fal felé igyekvő, véletlen eltaposott verőkelte bodobács iszonytató roppanásáig, miközben összetapadt társai gyászukat kifejezendő nyüsztve lapultak egy ablak alatti repedésben. W. Imrét a Vigszínház mellett majdnem elütötte így egy autó, de az utolsó pillanatban megtorpant, mintha visszarántották volna a járdára.

„Suhajda-telep, Hongroises, Lipót körút, Új Világ Mulató, legalább ennyit tudni kéne a halál előtt, szorította meg a karját Villax Karolina, ha már a magyar nőkről nevezték el eredetileg dicsőséges cigarettád, a kék elmúlást, a lövészárkok dicsőségét, ami ott lógott minden agyonlőtt és túlélő francia szájában, Magyar Nőkkel éltek és haltak.

Ez meg itt nyomortelep volt, a te Újlipótvárosod, de te nem tudsz semmit, a Duna bársonyos homokját sem érintetted soha a Palatinus-házak helyén, a parton.

Az Új Világ Mulató, az meg sokkal kifejezőbb név volt arra, ami bekövetkezett, mint a Vigszínház, oda járt titokban Arany János, mikor a Margitszigetről a bágyadt őszi napfényben egy ladik átvittele Pestre, és ő nehezen búcsúzva elindult hazafelé, vitte zsebében a hullott őszi leveleket, hogy lerója tiszteletét múltó érzékisége panteonjában mindenféle fájdalmasan szép táncosnő előtt. Öszinteség és ironia, a pusztulás előérzete két korty pezsgő között. Ennek helyére építkeztek aztán a Millennium káprázatában, hogy vígnak nevezhessék az eljövendőt.

Isadora Duncan is, ha kívánhatnánk, de mindhiába, a régi Mulatóban táncolt volna inkább, hol a bejáratnál félszemű rablók, kiérdemesült gyilkosok kedélyeskedtek a nézőkkel, míg a jegyeket a vöröshajú Reich Fanny árulta szemlesütve, mert így megtörténhetett volna, hogy a mezítlábás Isadora meghökkentő mozgásával elcsavarja a jóképű író, Bródy Sándor fejét. Akkor nem szökteti meg a világszép Fannyt és nem zárhatja be a Mulatót Thaisz Elek, a pesti rendőrfőkapitány, akkor minden másképp történt volna, nincs világháború sem, ezen forog minden halott gondolat még ma is, de legalábbis egy baleset után nem fulladnak a Szajnába a táncosnő gyerekei (a sofőr fogai közt félig szívott, vérrel átítatott Hongroises), és nem fojtja meg őt a Bugattija kerekei közé szorult sálja Nizzában 1927-ben – a kesztyűtartóban két csomag Gauloises, hogy új néven ragyogjon a gloire, s nem szeret bele a Szovjetunióba és Jeszenyinbe, és Bródy sem akar öngyilkos lenni a Semmeringen.

De te élsz még, és nem egy Wartburg alatt heversz a kék nyomorúság roncsolt dobozával. Mihez kezdenék nélküled, mit gondolsz, miért dobtam neked a zöld övet? Ahogy elnézem idefent, örülünk, ha egy esélyt kapunk, mielőtt a semmibe zuhanunk. Nekem te vagy az esélyem, hogy ne tűnjek el nyomtalan. És egyszer neked is vissza kell adnod, amit nyertél, mialatt a várúr, a Zöld lovag, szépséges hölgyét rád hagyva, vadászni ment az irgalmatlan ürbe.”

Ahogy elnézem idefent, örülünk, ha egy esélyt kapunk, mielőtt a semmibe zuhanunk. Nekem te vagy az esélyem, hogy ne tűnjek el nyomtalan.